

Απ’ τα συντρίμμια σύντροφοι!

Πάνω απ’ τα συντρίμμια του κόσμου του παλιού,
ορθώστε το κεφάλι σύντροφοι!
τεντώστε τη λαχτάρα σας ψηλά!
όσο ν’ αγγίζει το ύψος των αναγκών,

ως ν’ αφουγκράζεται το μπόι των ονείρων,
του δίκιου σας όσο ζυγώνει η ώρα.

Απ’ τα συντρίμμια αυτού του σάπιου κόσμου,
ένας κόσμος νέος γεννιέται με οδύνη.
Λίπασμα ο ιδρώτας και το αίμα που χύνετε.
Γονιοί και τέκνα και εγγόνια εσείς!
αδέλφια αγαπημένα εσείς!
ακούραστοι του μόχθου σύντροφοί μου.

Απ’ τα συντρίμμια του φάλτσου τούτου κόσμου,
το άσμα των κολασμένων μελωδείται.
το πιο γλυκό ψωμάκι ζυμώνετε σύντροφοι.
η φρεσκοφουρνισμένη μυρωδιά του,
ανθίζει τα ομορφότερα συναισθήματα,
μπροστά στα μάτια μας με τρόπο ιερό,
το δυνατό υφαίνεται με τ’ αναγκαίο.

Φιλορρήμων Χαλκαίος